

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΑΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐτησίᾳ... δρ. 8,—

Ἐξάμηνος... > 4,50

Τρίμηνος... > 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ:

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος > > 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Αὐγούστου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 36

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑΠΟ Ε. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Ἡ Ἐδὶθ ἄφισε τὴν γραφίδα καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν ἀδελφόν της, παρετήρησε τὸ κατηφές του πρόσωπον.

— Μὰ τί εἶνε ; ἠρώτησε· τί τρέχει;

— Τρέχει ἓνα τραῖνο, τὸ ὁποῖον μᾶς φέρνει... τί νομίζεις ;

— Τί ;

— Ἐξαδέλφους ἀπὸ τῆ Ρωσσίας !

— Ἀπὸ τῆ Ρωσσίας ;... Μίλα καλὰ !

— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω καλλίτερα ! Αὐτὸ εἶνε, σοῦ λέγω ! Ἐρχονται, ἔφθασαν, ὀρίστε!

Λέγων αὐτὰ ὁ Αὐγουστος, ἐπέσειε τὴν ἐπιστολὴν του τραγικῶς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Ἐδὶθ τὸν ἐκύτταξεν ἀκόμῃ, ὡς νὰ τὸν ἠρώτα ἂν ἀστείεῖται, ἀπεφάσισε νὰ ἐξηγηθῇ.

— Εἶχα γράψῃ γιὰ ἐνάρτιμα γραμματόσημα... ξεύρεις...

— Δὲν ξεύρω τίποτε ἀπολύτως.

— Πῶς ; δὲν σοῦ τὸ εἶπα ποτέ ;

— Ὅχι.

— Δὲν ἤλθε περίστασις, φαίνεται· τὸ πρᾶγμα ἦτο τόσο ἀσήμαντον !

— Βλέπω ὅμως, ἀγαπητέ μου Αὐγουστε, ὅτι ἔξαφνα ἐγίνε σημαντικόν.

— Ναί... Μὰ μπορούσε ποτὲ νὰ φαντασθῶ ὅτι θὰ εὐρίσκετο ἐτὸν κόσμῳ χριστιανὸς μὲ τὸνομα Β. Κορπανῶφ γιὰ νὰ λάβῃ τὸ γράμμα μου, καὶ τόσο ἡλίθιος ὥστε νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησί μου ;! ἀνέκραξεν ὁ Αὐγουστος μὲ νέαν μανίαν, ρίπτων κάτω καὶ ποδοπατῶν τὴν ἐπιστολὴν.

— Τὴν πρόσκλησί σου !... ἐπανελάβε βραδέως ἡ Ἐδὶθ, ὡς νὰ ἤθελεν ἀκόμῃ νὰ ἐννοήσῃ. Τὴν πρόσκλησί σου !... Τότε λοιπόν, τὴν ἐπίσκεψι αὐτὴ πού

σοῦ ἀναγγέλλουν... σὺ ὁ ἴδιος τὴν... χά, χά ! τί ἀστεῖο ! τί ἀστεῖο !

Καὶ ἀνατρέψασα τὴν κεφαλὴν ἐπ' αὐτὴν εἰς τὴν ράχιν τοῦ καθίσματος, ἐξηκολούθησε νὰ γελάθῃ θορυβῶδως. Ἐγενελοῦσε τόσο μὲ τὸν θυμὸν καὶ τὴν ἀπελπισίαν τοῦ Αὐγουστος, ὅσον καὶ μὲ τὴν κωμικὴν θέσιν εἰς τὴν ἵπποιαν τοὺς ἐφένεν ὅλους τὸ τέχνασμα τοῦ μανιώδους συλλέκτου.

— Βασίσου λοιπὸν εἰς τὴν ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων ! ἀπήγγειλεν ὁ Αὐγουστος σταυρόνων τοὺς βραχίονας μὲ κίνημα θεατρικόν. Τοὺς καλεῖς πρὸς βοή-

εἰς τὴν ἀδελφὴν του· ἴδες τί γράφουν...

Ἡ Ἐδὶθ, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν, ἐγίνετο σοβαρὰ χωρὶς λόγον.

— Εἶνε ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, ἀφελέστατοι, ἔλεγεν ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Αὐγουστος. Ἐκφράζουν μὲ τόσην ζωηρότητα τὴν χαρὰν των πού θὰ ἴδουν τὸ Παρίσι ! Καὶ τὸ πιστεύουν ὡς τὸ ἀληθινώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, ὅτι θὰ τοὺς ὑποδεχθῇ ἐδῶ ἓνας ἐξαδελφός !

— Ἐλα, ἀνότητε...

Ἔσειε τὴν ωραίαν τῆς κεφαλὴν, τῶρα μὲ κάποιαν στενοχώριαν. Καὶ μετὰ σκέψιν ἐνὲς ἢ δύο λεπτῶν, εἶπε :

— Τί καθόμαστε ; Πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν μπαμπᾶ.

— Χμ ! ὦραία ὑποδοχὴ θὰ μοῦ κάμῃ !

— Νά, μὲ τὴν ἴδια εὐκαιρίᾳ, δὸς του πίσω καὶ αὐτό.

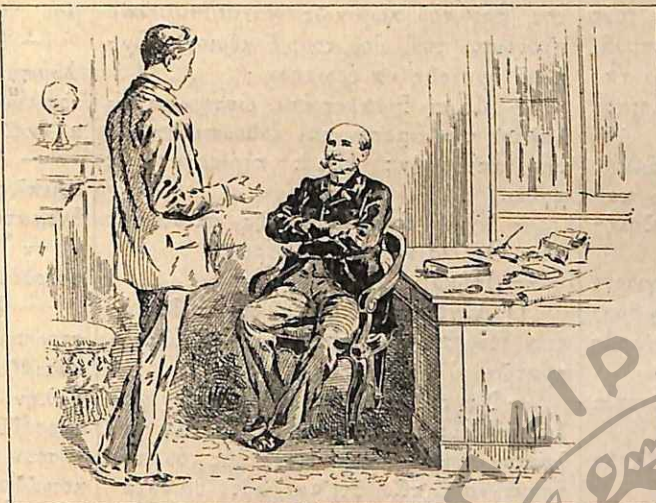
«Αὐτὸ» ἦτο τὸ ἀπολυτήριο τοῦ νέου, τὸ ὁποῖον ἡ Ἐδὶθ εἶχε δανεισθῇ ἀπὸ τὸν πατέρα της, διὰ νὰ εἶνε βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἔκαμνε κανένα λάθος εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν τῶν Πρώτων καὶ Δευτέρων Βραβείων, τὰ ὅποια εἶχε λάβῃ ὁ ἀδελφός της εἰς ἐννέα διάφορα μαθήματα.

— Ἐλα καὶ σὺ μαζί μου, ἰκέτευσεν ὁ Αὐγουστος μὲ τὴν θρηνηδὴ φωνήν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο εἰς τὰς κακὰς του ὥρας.

— Ὅχι ἀμέσως. Δὲν εἶσαι μωρό, νὰ σὲ πᾶω ἀπὸ τὸ χεράκι... Δὲν θαρρήσω ὅμως, ἡσυχάσε.

Ἀναγνωρίσας ἐνδομύχως ὁ Αὐγουστος, ὅτι τὸ διάδημα ἦτο ἀναγκαῖον, διηυθύνθη, ἐφωδιασμένος μὲ τὸ ἀπολυτήριο καὶ τὴν ἀπαισίαν ἐπιστολὴν, πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς του.

Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν χηρευμένος, ὁ κύριος Δυμποῦ ἦτο ἐξ ὀλοκλήρου ἀφιερωμένος εἰς τὴν μελέτην. Διήρχετο τὰς ἡμέρας του εἰς τὴν βιβλιοθήκην του, μὲ μόνην τὴν συντροφίαν τῶν βιβλίων του,

«Ὁ κύριος Δυμποῦ ἤκουε τὸν υἱὸν του μ' ἐσταυρωμένους βραχίονας...» (Σελ. 294, στ. β').

θειαν, καὶ αὐτοὶ... σὲ κοροϊδεύουν !...

Κ' ἔκαμε μεταβολήν, διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

Ἐκτείνασα τὴν χεῖρα, ἡ Ἐδὶθ τῷ ἔφραξε τὸν δρόμον.

— Ἀφίσε με νὰ γελάσω... δὲν μπορῶ νὰ βαστάξω... Μὴ νομίζεις ὅμως ὅτι θὰ σ' ἐγκαταλείψω κ' ἔτσι... Λοιπόν, ἔρχονται γρήγορα ; ἠρώτησε προσπαθοῦσα νὰ νάλῃ τὸ σοβαρὸν της.

— Θὰ εἶν' ἐδῶ ἀπόψε.

Καὶ σηκώνας τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κορπανῶφ, τὴν ἐξεζάρωσε καὶ τὴν ἔτεινεν

τά ὅποια ἐλάτρευεν ὅσον ὁ Αὐγουστος τὰ γραμματόσημά του.

Ὅταν ὁ υἱὸς εἰσῆλθεν, ὁ πατήρ ἦτο βυθισμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν.

— Μπαμπά! ἔκραζεν ὁ νέος, γνωρίζων ὅτι ὁ κ. Δυμποῦδ' δὲν ἐσήκωνε τὸ κεφάλι· ἐὰν δὲν ἤκουε νὰ τὸν φωνάζουν.

— Ἀ! σ' εἶσαι, Αὐγουστε; Τί συμβαίνει, παιδί μου; ἠρώτησε χωρὶς νὰ φύσῃ τὸ βιβλίον του.

— Ἦθελα νὰ σοῦ ὁμιλήσω.

Ὁ σοβαρὸς τρόπος μὲ τὸν ὅποιον ἐλέγχθη τοῦτο, ἀνησύχησε κάπως τὸν κ. Δυμποῦδ', ὁ ὁποῖος ἔθεσέ τὸν σελιδοδείκτην ἀνάμεσα εἰς τὸ βιβλίον, τὸ ἔκλεισε καὶ μετεκίνησε τὴν περιστρεφόμενην πολυθρόναν του καθ' ἡμικύκλιον.

Ἡ κίνησις αὕτη τὴν ἐφ' ἑρπεν ἀπέναντι τοῦ υἱοῦ του καὶ τῷ ἐπέτρεψε νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἀναστατωμένην του ὄψιν.

— Περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησεν ἐπὶ μᾶλλον ἀνήσυχος.

— Εἶνε μία ἱστορία διαβολεμένη!... Δὲν ξέρω πῶς νὰ σοῦ τὴν πῶ... θὰ μὲ μαλώσῃς... Ἀλλὰ νά, πάρε πρώτα αὐτὸ πού σοῦ στέλνει πίσω ἡ Ἐδῖθ.

— Ἀ, ἂ! μοῦ θυμίζεις πρῶτα τοὺς θριάμβους σου! ἔκαμεν ὁ κ. Δυμποῦδ', μ' ἐλαφρότατον μειδίαμα ἀνεγείρον τὰς γωνίας τῶν χειλέων· θὰ εἶνε λοιπὸν πολὺ σοβαρόν, ἔ; λέγε!

— Ὅριστε, διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα. Ὁ Αὐγουστος ἔτεινε πρὸς τὴν καλύτερα του τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Βλαδιμήρου Κορπανώφ.

Ὁ κύριος Δυμποῦδ' τὴν ἀνέγνωσε κατ' ἀρχὰς τροχάδην, ἔπειτα πάλιν βραδέως, ἀναλύων τὸ νόημα ἐκάστης φράσεως.

— Πρὸς ποῖον λοιπὸν ἀπευθύνεται αὐτὸ τὸ γράμμα; ἠρώτησε.

— Πρὸς ἐμέ, μπαμπά. Τὸ ἔλαβα πρὸ ὀλίγου μὲ τὸ Ταχυδρομεῖον.

Ὁ κ. Δυμποῦδ' ἐκύτταξε τὸν υἱὸν του μὲ μεγάλην ἀπορίαν.

— Μ' αὐτὸ εἶνε ἀπάντησις! Ἐγραψες λοιπὸν ἐσὺ πρὸς τὸν κ. Κορπανώφ;

— Δηλαδὴ... νά... εἶχα γράψῃ πρὸς ἕνα Κορπανώφ οἰονδήποτε, μὲ τὴν ιδέα πῶς δὲν θὰ ὑπάρχῃ, ἀφοῦ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔπλασα τὸ ὄνομα αὐτό, μὲ τὰ γράμματα πού μοῦ ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν κατὰ τύχην.

— Καὶ πρὸς τί αὕτη ἡ ἀλληλογραφία;

Ὁ Αὐγουστος ἠγαγκάσθη τότε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ἀθῶν του τέχνασμα πρὸς ἄγρην ἐναριθμῶν γραμματοσήμων.

Ὁ κύριος Δυμποῦδ' ἤκουε μ' ἐσταυρωμένους βραχίονας, καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς

δισταλμένους ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν. Ἐὰν δὲν ἐσκέπτετο νὰ περισώσῃ τὸ γόητρον τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, θὰ ἔκαμεν τότε ὅ,τι καὶ ἡ Ἐδῖθ.

Ἀλλὰ δὲν ἐγέλασε μέχρι τέλους. Ἀπεναντίας ἐσοβαρεύετο ὁλονὲν περισσότερο. Ἡ ἱστορία αὕτη, τὸ προησθάνετο, θὰ τῷ παρεῖχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ δώσῃ ἕν καλὸν μάθημα εἰς τὸν υἱὸν του, — μάθημα τόσῳ μᾶλλον ὠφέλιμον, καθ' ὅσον ὁ ἀπερίσκεπτος τὸ εἶχε προκαλέσῃ μόνος του.

Τὸ μέγα ἐλάττωμα τῷ ὄντι τοῦ κατὰ τὰλλα λαμπροῦ αὐτοῦ παιδιοῦ, ἦτο ὅτι οὐδέποτε ἐσκέπτετο καλῶς τὸ πραττόμενον. Ἐλησμένοι καθολοκληρίαν τὸ σφὸν παράγγελλαν· νόει καὶ τότε πρῶτις. Χιλιάκις ὡς τώρα ὁ «μπαμπᾶς» εἶχε παρακληθῇ νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ παλάξῃ τὸν νέον ἀπὸ ἀμνηγανίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶχε φέρῃ κάποια ἀπερίσκεψία του. Ἐπρεπεν, ἦτο ἀνάγκη νὰ μάθῃ ἐπιτέλους, εἰς βάρος του, ὅτι εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἕκαστος εἶνε πλέον προσωπικῶς ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του.

Συγγρατῶν λοιπὸν τὴν ἱλαρότητά του πρὸ τοῦ κωμικῶς καταιβασμένου προσώπου τοῦ υἱοῦ του, ὁ κύριος Δυμποῦδ' ἠρκέσθη νὰ ἐρωτήσῃ:

— Μὰ τί ἔγραψες ἐσὺ, ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὴν ἄμεινον καὶ ἐνθουσιώδη αὐτὴν ἀποδοχὴν; Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω.

— Ἐχω τὸ σχέδιον τῆς ἐπιστολῆς μου. Θέλεις νὰ σοῦ τὸ φέρω;

— Πήγαινε.

Ὁ Αὐγουστος ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁπόθεν ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον κρατὶν φύλλον χάρτου.

— Νά το! εἶπε μὲ φωνὴν σχεδὸν γαλήνιον, διότι τὸ ἤρεμον, τὸ μᾶλλον γελαστὸν πρόσωπον τοῦ πατρός του τὸν ἔκαμε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι «κι' αὐτὸ θὰ ἐπενόουν ἐστὶ...»

Ὁ κ. Δυμποῦδ' ἀνέγνωσε χαμηλοφώνως, μὲ εἴρωνα προσοχὴν, τὴν ἐπιστολὴν τοῦ υἱοῦ του:

« Ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε,

« Μαθὼν κατὰ τύχην ὅτι διαμένετε ἐν , σπεύδω νὰ σᾶς γράψω τὴν παροῦσαν, διότι ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ναναιωθῶν αἱ οἰκογενεαὶ καὶ μᾶς σχέσεις, αἱ ὁποῖαι διεκόπησαν πρὸ πολλοῦ.

« Τῶνόντι, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἐπαναστάσεως, τῷ 1789, ὁ ἀδελφός τοῦ προπάππου μου μετηνάστευσεν εἰς καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Καθὼς ἐμαθὼν ἐσχάτως, ἡ θυγάτηρ του εἶχεν

ὑπανδρευθῇ κάποιον κύριον , ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ γάμου τούτου ἔγινε πρῶτος ἐξάδελφος τοῦ πάππου μου. Ἐγὼ δεδομένα νὰ πιστεύω, ὅτι ὁ ἐξάδελφος αὐτὸς ἦτο ὁ πάππος ὁ ἰδιός σας. Εἶμεθα λοιπὸν συγγενεῖς ὅχι ὀλίγον στενοί. Ἐκ τούτου ἡ ζωὴ ἐπιθυμία, τὴν ὁποίαν ἔχω, ὥπως ἐπέλθῃ προσέγγισις καὶ συνάφεια μεταξὺ τῶν δύο κλάδων τῆς οἰκογενείας. Ἐρχεσθε εἰς μᾶς ἐπισκεφθῆτε εἰς τὴν Γαλλίαν; Ὅθ' ἤμουν τόσον εὐτυχὴς νὰ σᾶς φιλοξενήσω εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ νὰ σᾶς ξεναγήσω εἰς τὰ ὠραῖα μας Παρίσι! Τίποτε δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸν νὰ μ' εὐχαριστήσῃ περισσότερο, παρὰ νὰ τὸ ἐμάνθανον ταχέως ὅτι ἀποδέχεσθε τὴν ἐγκάρδιον αὐτὴν πρόσκλησιν, τὴν ὁποίαν δικαιολογοῦν ἄλλως τε οἱ συγγενικοὶ μας δεσμοί.

« Δεχθῆτε, ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, τὴν ἐκφρασιν τῶν διακεκριμένων μου αἰσθημάτων ἀγάπης καὶ ὑπολήψεως.

« ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΔΥΜΠΟΥΔ,
« 244, boulevard Saint-Germain, Paris»

— Διάβολε! ἔχεις, βλέπω, φαντασία! ἀνέκραξεν ὁ κ. Δυμποῦδ'. Πρὸς τί ὅλαι αὐταὶ αἱ λεπτομέρειαι, αὐτὸ τὸ ἐγκάρδιον ὕφος;

— Διὰ νὰ συγκινήσω τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Ταχυδρομείου. Χωρὶς αὐτὸ δὲν θὰ μοῦ ἐπέστρεφαν τὰς ἐπιστολάς μου· ἔγω πικρὰν πεῖραν!

— Καὶ αὐτὸ ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ κ. Δυμποῦδ', ἐπιθέτων τὸν δάκτυλον ἐφ' ἐνὸς τῶν κενῶν, τὰ ὅποια διέκοπτον ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὴν συνέχειαν τῆς ἐπιστολῆς.

— Αὐτὰ τὰ λευκά; Εἶνε διὰ νὰ τὰ συμπληρῶν, προσθέτων ἐκάστοτε τὰ ὀνόματα.

— Ἀ, ὥστε ἡ ἐπιστολή σου εἶνε στερεότυπος.

— Φυσικά. Ἐκοπίασα διὰ νὰ καταστρώσω τὸ σχέδιόν τῆς· δὲν ἔπρεπε νὰ κοπιᾶζω κάθε φοράν διὰ νὰ συνθέτῃ ἄλλην. Δὲν ὑπάρχει, βλέπετε, φόβος, — προσέθεσεν ὁ Αὐγουστος, — νὰ συγκοινωνήσουν ποτὲ αἱ ἐπιστολαὶ μου καὶ νὰ ναναιωθῶν ἀμοιβαίως, ἀφοῦ οἱ παραληπταὶ εἶνε φανταστικοί....

— Καὶ ὅμως ὅλα γίνονται... Πόσας τέτοιαις ἐγκυκλίους ἔστειλες ὥς τώρα;

— Μά... πολλὰς... Ἐγὼ στείλῃ τὴν Βραζιλίαν, εἰς τὴν Τρανσβάλην, εἰς τὴν Κίνα, εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν Κούβα, εἰς τὰς Φιλιππίνας, εἰς τὴν Νορβηγίαν... ἔξρω κ' ἐγὼ; Τελος πάντων, αὕτη στιγμή, δώδεκα γυρίζουν τὸν κόσμον, — δηλαδὴ ἑνδεκα, διότι ἡ δωδεκάτη... νά τὴν!

Καὶ ὁ Αὐγουστος ἐστέναν ἄλγεινως.

Αὐτὴν τὴν φοράν, ὁ κ. Δυμποῦδ' δὲν ἐκρατήθη: Ἐξερράγη εἰς γέλωτα κατὰ πρόσωπον τοῦ υἱοῦ του, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταβληθῇ εἰς ἄγαμα Ἀπελπισίας.

Ἡ Ἐδῖθ ἔκρινε τὴν στιγμὴν κατάλληλον νὰ ἐπέμβῃ. Εἶχε καταστρώσῃ ἕν σχέδιον, τὸ ὅποιον ὑπέβαλεν εἰς τὸν πατέρα τῆς: Ὅθ' ἐδέχοντο τοὺς καλοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους καὶ ὁ πατὴρ ἐφιλοξένουν, καθὼς τοῖς εἶχεν ὑποσχεθῇ ὁ Αὐγουστος, χωρὶς ὅπωςδὴποτε νὰ τοὺς ἀρίσουν πολὺ νὰ πιστεύουν εἰς ἕνα μῦθον περὶ συγγενείας, τοῦ ἰσίου, διὰ νὰ σωθῇ ἡ σοβαρότης καὶ ἡ φιλαλήθεια τοῦ νέου, ἠμποροῦσαν νὰ τοὺς πείσουν ὅτι τὸ πρῶτον θυμὰ ὑπῆρξεν αὐτός.

— Ὅχι, διέκοψεν ὁ κ. Δυμποῦδ', διότι θὰ ἤμεθα πάλιν ὑποχρεωμένοι νὰ προσποιούμεθα. Καὶ τίποτε δὲν ἀποτροπιάζομαι περισσότερο ἀπὸ τὸ ψεῦδος, ὅσον ἀθῶον καὶ ἂν εἶνε.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο! ἀνέκραξεν ὁ Αὐγουστος μὲ ὀρμὴν.

— Ἀπόδειξις ἡ ἐπιστολή σου!...

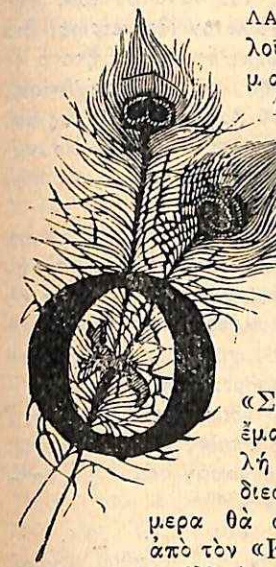
— Μὰ νομίζεις ὅτι τὸ συλλογίσθηκα πῶς γράφω ψεύματα;

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΥΛΑΙ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΛΑΙ Αἱ Ἀθηναί γελούν μὲ τὴν «Κινηματογράφον» τοῦ 1909», τὴν νέαν

Ἐπιθεώρησιν τοῦ κ. Π. Δημητρακοπούλου ἡ ὁποία καίεται εἰς τὴν Ν. Σκηνὴν. Καὶ ἐπειδὴ τὴν ἄλλην φοράν σᾶς ὠμίλησα διὰ τὸ

«Σκατίν-Ρίγκ» καὶ ἔμαθα ὅτι ἡ ἐπιστολή μου ἐκείνη σᾶς διεσκέδασε πολὺ, σήμερα θὰ σᾶς εἰπῶ μερικά ἀπὸ τὸν «Κινηματογράφον».

Ἦναι ἡ ἐπιστολή μου ἐκείνη σᾶς διεσκέδασε πολὺ, σήμερα θὰ σᾶς εἰπῶ μερικά ἀπὸ τὸν «Κινηματογράφον».

Ἦναι ἡ ἐπιστολή μου ἐκείνη σᾶς διεσκέδασε πολὺ, σήμερα θὰ σᾶς εἰπῶ μερικά ἀπὸ τὸν «Κινηματογράφον».

Ἦναι ἡ ἐπιστολή μου ἐκείνη σᾶς διεσκέδασε πολὺ, σήμερα θὰ σᾶς εἰπῶ μερικά ἀπὸ τὸν «Κινηματογράφον».

Ἦναι ἡ ἐπιστολή μου ἐκείνη σᾶς διεσκέδασε πολὺ, σήμερα θὰ σᾶς εἰπῶ μερικά ἀπὸ τὸν «Κινηματογράφον».

Ἦναι ἡ ἐπιστολή μου ἐκείνη σᾶς διεσκέδασε πολὺ, σήμερα θὰ σᾶς εἰπῶ μερικά ἀπὸ τὸν «Κινηματογράφον».

Ἦναι ἡ ἐπιστολή μου ἐκείνη σᾶς διεσκέδασε πολὺ, σήμερα θὰ σᾶς εἰπῶ μερικά ἀπὸ τὸν «Κινηματογράφον».

Ἦναι ἡ ἐπιστολή μου ἐκείνη σᾶς διεσκέδασε πολὺ, σήμερα θὰ σᾶς εἰπῶ μερικά ἀπὸ τὸν «Κινηματογράφον».

Ἦναι ἡ ἐπιστολή μου ἐκείνη σᾶς διεσκέδασε πολὺ, σήμερα θὰ σᾶς εἰπῶ μερικά ἀπὸ τὸν «Κινηματογράφον».

Ἦναι ἡ ἐπιστολή μου ἐκείνη σᾶς διεσκέδασε πολὺ, σήμερα θὰ σᾶς εἰπῶ μερικά ἀπὸ τὸν «Κινηματογράφον».

λεῖα καὶ νὰ καίζωνται τελείως. Εἰδεμὴ, ἀπὸ τὰ μέτρια πού μᾶς δίδουν συνήθως τὰ θεάτρά μας, προτιμωτέρα εἶνε μία καλὴ Ἐπιθεώρησις, μ' ἐξυπνάδες καὶ τραγουδάκια. Ἀλλῶς τε ἀποτελεῖ καὶ ποικιλίαν, ἡ ὁποία καὶ εἰς τὸ φαγητόν, καὶ εἰς τὸ θέατρον, καὶ εἰς τὸν περίπατον, καὶ εἰς τὴν μελέτην, καὶ εἰς ὅλην τὴν ζωὴν εἶνε ἀναγκαῖα.

Ἐπῆγα λοιπὸν δυο-τρεῖς φορές εἰς τὴν «Κινηματογράφον» καὶ σᾶς βεβαίω ὅτι διεσκέδασα πολὺ. Ἐχει πνεῦμα αὐτὸς ὁ κ. Δημητρακοπούλου! Τί ἐξυπνα πού μᾶς παρουσιάζει π. χ. τὴν Διπλωματίαν! Εἶνε μία ἀνδροπρεπὴς κυρία, μὲ φράκο, μὲ ψηλὸ καπέλο, μὲ ἄσπρα γάντια καὶ μὲ μονόκλ. Τυφλὴ δὲ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μάτια.

— Γιατί λοιπὸν λέγεσαι Διπλωματία; τὴν ἐρωτᾷ ὁ Κινέζος Τέν-Τζε-Ρές.

— Ἀ, δὲν ξέρετε ἀπὸ συναῖρεσιν, ἀπαντᾷ ἐκείνη· διπλῆ-ἀομματία=διπλωματία.

Εἰς τὰς κατόπιν ἐρωτήσεις, ὡς Διπλωματία πού εἶνε, ἀπαντᾷ ὅλο μὲ... νότες.

— Ποία εἶνε ἡ διπλωματικὴ μέθοδος σου;

— Μί-μὶ-λά!...

— Ἀ, μὴ μιλᾷ, ἐκατάλαβα. Ὡστε εἰς ὅλας τὰς ἐθνικάς περιστάσεις σὲ κυριεύει;....

— Λά-φά-σί!

— Ἡ ἀρσασία, ὠραία!... Καὶ πόσας ὥρας ἐργάζεσαι τὸ ἡμερονύκτιον;

— Μί-σί!...

— Καὶ τὰς ὑπολοίπους, πού τὰς περνᾷς;

— Ντό-ρέ!...

— Ἀ, εἰς τὸ Ντορέ, (τὸ ἀριστοκρατικὸν Ζαχαροπλαστεῖον) ἐκατάλαβα.

Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Πολὺ ἐξυπνὴ εἶνε καὶ ἡ σκηνὴ τῶν διαφόρων Ἐπαγγελματιῶν, οἱ ὅποιοι κάμνουν συλλαλητήριον διὰ νὰ διορθώσουν τὸ κράτος. Ἀπὸ τὰς μεταφορὰς πού μεταχειρίζεται ἕκαστος, ὁ Τέν-Τζε-Ρέν ἐννοεῖ τὸ ἐπάγγελμά του.

— Ὑαλίδι εἰς τὸν Προϋπολογισμό! φωνάζει ἕνας· φθάνει πᾶς ἡ σπατάλη ψαλλίδι!

— Ράφτης θὰ εἶνε, λέγει ὁ Κινέζος.

— Τὸ μαχαίρι ἐφθασε εἰς τὸ κόκκαλο! φωνάζει ἄλλος.

— Αὐτὸς εἶνε χασάπης!

— Πρέπει νὰ τοὺς μαζέψουμε τὰ λουριά! ἀπειλεῖ τρίτος.

— Σίγουρα εἶνε ἀμαξᾶς.

— Ὅλοι τοὺς εἶνε τενεκέδες! ὑβρίζει τέταρτος.

— Νά κ' ἕνας φαναρτζῆς!...

— Αὐτὸ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα πλάνη! φωνάζει ἄλλος.

— Μπᾶ; τί εἶσαι σὺ; ἐρωτᾷ μὴ ἐνωῶν αὐτὴν τὴν φοράν ὁ Κινέζος.

— Μαραγκὸς ντέ! δὲν ἀκούς πλάνη;

— Ἀν δὲν κάμουμε ἔτσι, λέγει ἄλλος, θὰ μᾶς μείνῃ ἡ γάνα εἰς μούτρα.

— Μαγερας εἶσαι τοῦ λόγου σου;

— Ὅχι! εἶμαι γανωματής.

Καὶ τὰ λοιπά.

Εἰς τὴν σκηνὴν τῆς Νοομαντείας, παρουσιάζουν εἰς τὴν Νοομάντιδα ἕνα δραματικὸν συγγραφέα.

— Τί βλέπεις εἰς τὸν νοῦν τους, τὴν ἐρωτοῦν.

— Μαξιλάρια! ἀπαντᾷ ἐκείνη.

Ἐπειτα τῆς παρουσιάζουν ἕνα Ὑπουργόν.

— Καὶ αὐτὸς τί σκέπτεται;

— Τίποτε.

— Πῶς τίποτε; γιὰ κύτταξε καλότερα.

— Μὰ δὲν βλέπω τίποτε! τίποτε! τίποτε! ἀπαντᾷ θυμωμένη καὶ φεύγει.

Ἀκράτητα γέλια προκαλεῖ ἡ σκηνὴ τῆς Νέας Τουρκίας μὲ τὰ κανόνια τῆς καὶ τὰ θωρηκτὰ τῆς. Φόβος καὶ τρόμος κυριεύει τὸν Τέν-Τζε-Ρέν, ὅταν ἐρχεται τὸ θωρηκτόν, καὶ στήνεται τὸ κανόνι καὶ διατάσσεται «πῦρ!» Ἀλλ' ἔξαφνα, ἀπὸ μὲν τὸ κανόνι βγαίνει... παγωμένη λεμονάδα (γιατίσο), ἀπὸ δὲ τὸ θωρηκτόν μουχαλεμπί.

Εἰς τὴν σκηνὴν τῆς Ἀστυνομικῆς Διοικήσεως ἀκούεται καὶ ἡ ἐξῆς εὐρυστάτη ἀπορία: «Περίεργον πρᾶγμα! εἰς τὸν τέπον αὐτὸν λόγος δὲν ὑπάρχει, κοίσις δὲν ὑπάρχει, καὶ ὅμως ὑπάρχει λογοκρισία!»

Ἀλλ' ἡ μεγαλειτέρα ἑλπίς τοῦ «Κινηματογράφου» εἶνε τὸ Παράρτημα. Παρουσιάζεται ἕνας ζωηρὸς καὶ ἐξυπνότατος λουστρός, (τὸν ὅποιον ὑποκρίνεται ἀμιμῆτως ἡ Δις Κοτοπούλη), πωλῶν παραρτήματα καὶ ἀναγινώσκων τραγουδιστὰ τὸ περιεχόμενον των. Εἶνε τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας εἰς στίχους σατυρικοὺς, πάντοτε καταχειροκρουμένους.

Ἐν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὀκτάστιχα, λυποῦμαι πού δὲν τὸ ξέρω ἀπέξω νὰ σᾶς τὸ βάλω ἐδῶ. Ἦμπορούσε νὰ ἐδημοσιεύετο καὶ εἰς τὴν «Διάπλαιν» μὲ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Ἀνανία· Ὅμιλεῖ διὰ τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ Σταδίου, τὰς πτωχὰς ἐκείνας ἀκακίας, αἱ ὁποῖαι ἐκόπησαν ἀσπλάγχχνως, διὰ νὰ πλατύνῃ ὁ δρόμος.

Ἦσαν ἀκακίαι, λέγει, καὶ διὰ τοῦτο ἐθεωρήθησαν περιτταί. Καὶ ἐπιλέγει:

Ἄν ἦταν μοναχὰ—mania!

Δὲν θὰ τὲς κόβαμε ποτέ!

Τώρα, εἶνε περιττὸν βέβαια νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι καὶ εἰς τὴν «Κινηματογράφον» ὑπάρχουν σκ

Η ΛΥΣΙΣ ΕΝΟΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ L. LECOMTE]

Ε'. (Συνέχεια)

Ο ιερεύς εξηκολούθησε την διήγησίν του :

— Ο θεός άπουσίαζε την ημέραν εκείνην—πράγμα ύποπτον, καθώς θα ιδήτε... Όπωςδήποτε, ο Ιούλιος παρέθεσε γεῦμα από κρύα φαγητά εις τὸν πρῶτον συμμαθητήν του, καὶ προπάντων τὴν ἡνάγκησαν νὰ πιῇ υπερμέτρως. Ἐπειτα ἔκαμαν καὶ οἱ δύο ἕνα μακρὺν περιπάτον, με πολλοὺς σταθμοὺς εἰς τὰ διάσπορα καπηλεία. Τέλος πάντων, δὲν εἰσέυρει κανεὶς πῶς, ὁ Γκουλδάν εὐρέθη τὰ μεσάνυκτα (*) πεσμένος εἰς ἕνα λειβάδι, δύο βήματα μακρὰν ἀπὸ τὸ σπίτι του... Ἐξύπνησεν ἡ μάλλον συνήλθεν ἀπὸ τὴν

«Φύγε!...» (Σελ. 296, στ. β').

νάρκην του, καὶ ἀνεγνώρισε τὸ μέρος εὐκόλως, διότι ἡ σελήνη, ἡ ὁποία ἔλαμπεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἐφώτιζε τάντικείμενα ὡς ἐν ἡμέρᾳ...

Ἀκόμη τρικλίζων ἀπὸ τὴν μέθην, ἔσπευσε νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν οἰκίαν... Εὗρεν ὅλας τὰς θύρας ἀνοικτάς καὶ... τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν κυνήγι· ἀλλὰ δὲν εἶχε κοιμηθῇ ἀκόμη. Τὸν προϋπήνησεν ἄγριος, ἀπειλητικός :

— Ἄ, καλῶς ὦρισες!.. Μπράβο!... Δός μου γρήγορα τὸ πορτοφόλι σου!

Ο Γκουλδάν ὑπήκουσεν ἀδιστάκτως καὶ παρέδωκε τὸ πορτοφόλι του εἰς τὸν βαρῶν, καθώς καὶ τὴν δέσμη τῶν κλειδίων του.

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγούμενου φύλλου, σελ. 277.

Ο κύριος Ἐνορί ἐμέτρησε τὰ χρήματα πὰ ὅποια περιεῖχε τὸ πορτοφόλι.

— Ἐξῆ χρυσὰ εἰκοσάφραγκα... ἑνδεκα φράγκα ἀσημένια... καὶ πενήντα λεπτά!... ἀνέκραξε καταθυμωμένος. — Ποῖος σοὺ τὰ ἔδωκε αὐτά; ἔ;

Ο Γκουλδάν ἤνοιξε τοὺς ἐφθαλμοὺς ἐντρέμους, καὶ ὠχρὸς ἀπὸ ἀγωνίαν :

— Δὲν... δὲν ἐννοῶ... δὲν ξέρω! ἐψέλλισε.

— Δὲν ξέρεις!; ἀνέκραξεν ὁ βαρῶν. Δηλαδή μοὺ ἔκλεψες... δύο χιλιάδες πεντακκῖα τέσσα φράγκα... γὰ νὰ μεθοκοπήσης καὶ τὰ λοιπὰ... «Ὅταν ἐπέστρεψα, βρήκα πόρτες καὶ παράθυρα ἀνοικτά... Εἰσαί κλέπτης!.. Κράτησε τὸ ὑπόλοιπον τῶν κλοπιμαίων, καί...

Ἐπειτα, με ὀργιλὸν κίνημα, ὁ κύριος Ἐνορί προσέθεσε :

— Φύγε!

Χωρὶς λέξιν, χωρὶς διαμαρτυρίαν, ὁ Γκουλδάν ἐξῆλθεν υπερήφανος, με τὸ μέτωπον ὑψηλὰ, ἐνῶ ὁ πατέρας του ἐστηματοῦσε ἐπὶ τὸν πυρὸς τοῦ δωματίου.

Μετὰ δέκα λεπτά μετενόησε καὶ ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν νὰ στείλῃ νὰ φωνάξουν τὸν υἱὸν του.

— Ἐφφλάμ!

Ἄλλ' ὅταν ἐνεφανίσθη ὁ ὑπὲρτης καὶ τὸν ἠρώτησε τί θέλει :

— Τίποτε! ἀπεκρίθη ὁ βαρῶν με λύσαν.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Γκουλδάν ἔφευγε, σχεδὸν τρέχων. Μόλις τοῦ ἐχρειάσθη μιστὴ ὥρα διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰουλίου, τὸν ὁποῖον εὗρε σηκωμένον καὶ ἐτοιμαζόμενον νὰ φύγῃ μετὰ τῶν τεσσάρων καὶ τριάντα.

Ἄλλως τε «δὲν ἐννοοῦσε τίποτε ἐξ ὧν συνέβησαν εἰς τὸν φίλον του». Τὸν εἶχεν ἀφίστη διακκῖα μέτρα μακρὰν τῆς οἰκίας του... Ἐφαίνεται πολὺ νυσταγμένος... Τὴν ὥραν ποὺ ἐκδιμάτω, βεβαίως, κλέπτει θὰ τοῦ ἐπὶ τὰ κλειδιά του, θὰ τοῦ ἀνοίξουν τὸ σπίτι, κτλ. κτλ.

— Ἀλλὰ πῶς βρέθηκαν αὐτὰ τὰ χρήματα ἐντὸς πορτοφολίου μου;.. καὶ τὰ κλειδιά μου πῶς βρέθηκαν ἐπάνω μου;..

— Ἀλήθεια, περίεργο!.. Καὶ τώρα, τί θὰ κάμῃς;

— Δὲν ξέρω τίποτε... Θὰ φύγω, νά!

— Ἐχεις χρήματα; Ὁχι; Νά, πάρε δύο εἰκοσάφραγκα..

Ο Γκουλδάν τὰ ἐδέχθη, με τὴν συμφωνίαν νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ μίαν ἡμέραν, καὶ ἄφισε τὸν φίλον του νὰ ποτελειώσῃ

τὰς ἐτοιμασίας τοῦ ὑπόπτου ταξιδίου του. Ἐφυγε.

Θὰ σὰς διηγηθῶ καμμίαν φοράν, ὅταν θὰ τὰς μάθω, καὶ ἂν μοὺ ἐπιτραπῇ, ὅλας τὰς περιπετείας, ὅλα τὰ βάσανα ποὺ ὑπέφερε δύο ὁλόκληρα χρόνια. Τώρα θὰ σὰς εἰπῶ ἐν συντόμῳ τὸ τέλος.

Ἀνέκαθεν με ἀγαποῦσε. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, μοὺ ἔγραψεν ἀπὸ τὴν Τούρην, ὅπου ἐζητοῦσεν ἐργασίαν, ἀλλὰ δὲν εὗρισκεν ἐλλείψει πιστοποιητικῶν. Με ἐβεβαίωσε περὶ τῆς ἀθωότητός του, ἀλλὰ με παρεκάλε νὰ μὴ ἐμιλήσω ποτὲ περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν πατέρα του. Μοὺ ὑπέσχετο νὰ με κρατῇ πάντοτε ἐνήμερον τῶν τυχῶν του, τὸ ἑποῖον δὲν ἔπαυσε νὰ κάμνῃ τακτικῶς.

Τὴν περασμένην ἑβδομάδα, πρὸς μεγάλην μου ἐκπλήξιν, ἕνας συναδέλφός μου, ὁ ιερεύς τοῦ Νοσοκομείου Σαιν-Λουὶ τῆς πόλεως Λ., μοὶ ἔκαμε μίαν σημαντικωτάτην ἀνακοίνωσιν : Ὁ Ἰούλιος, ὁ ψευδὴς φίλος τοῦ δυστυχῶς Γκουλδάν, εἶχεν ἀποθάνῃ εἰς τὸ κατὰσθημα ἐκεῖνος, κατόπι μακρᾶς ἀσθενείας, ὀφειλομένης εἰς τὴν παραλυμένην ζωὴν του. Παρακινούμενος δὲ ἀπὸ τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεως, παρέδωκεν εἰς τὸν ἱερέα, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του, ἔγγραφον ὑπογεγραμμένον ἰδιοχειρῶς, διὰ τοῦ ὁποῖου ὁμολογεῖ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ἐνοχὸς τῆς κλοπῆς, τῆς διαπραχθείσης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ βαρῶν, πατρός τοῦ Γκουλδάν. Τὴν ὁμολογίαν αὐτὴν ὁ συναδέλφός μου εἶχεν ἐσώκλειστον εἰς τὴν ἐπιστολήν του.

Φαντάζεσθε με πόσῃ βίαν ἔσπευσα νὰ γράψω πρὸς τὸν δυστυχῆ νέον αὐτὴν τὴν εἰδησιν, καὶ νὰ τῷ στείλω εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου εὐρίσκετο τότε, τὰναγκαῖα διὰ τὸ ταξιδεῖν τοῦ χρήματά. Ἐφθασεν ἐδῶ χθὲς τὸ βράδυ.. Σήμερα τὸ πρωὶ ἔτρεξα εὐθὺς καὶ διηγήθην τὰ πάντα εἰς τὸν πατέρα, ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἔλειψε νὰποθάνῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Τὰ ἐπιλοιπα τὰ γνωρίζετε.

Εἰς τὴν διήγησιν τοῦ ἀγαθοῦ ἱερέως δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο, εἰμὴ ὅτι, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, αὐτός, ὁ βαρῶν, ὁ Γκουλδάν καὶ ἐγὼ συνεδεσθήμεν διὰ φιλίας ζωηρᾶς καὶ εὐκρινούς.

Καὶ τώρα, ὁσάκις ἡ γηραιά μου Κἀτελ ὁμιλῇ περὶ τοῦ κυρίου Ἐνορί καὶ τοῦ Ἐφφλάμ, δὲν παραλείπει ποτὲ νὰ μοὺ ψιθυρίσῃ εἰς τὸ αὐτί :

— Σίγουρα δὲν εἶνε ἔσο ἄστυροί εἶχα νομίσει, — μὰ τὸ νά, κύριε Ἰδών! (Τέλος)

KIMAN ALKIDHE

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΧΗ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Ο βασιλεὺς Γουμύρης κυττάζει ἐκπληκτὸς τὴν γενναίαν κόρην. Ἐνας σκλάβος φέρνει τὸν βούρδουλαν καὶ τὸν παρουσιάζει εἰς τὸν Γκα'Ντού διὰ νὰ κτυπήσῃ. Ἀλλ' αὐτὸς ὀπισθοχωρεῖ.

Τότε ἡ Ὀ'Δάλια τοῦ λέγει :

— Πρέπει νὰ ὑπακούσῃς, κύριέ μου. Ἀλλὰ μὴ φοβάσαι, οὔτε θὰ κινηθῶ, οὔτε θὰ βγάλω ἄχνα.

Ἄμα εἶπεν αὐτά, ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ ἐπερίμενεν.

Ο μαῦρος δούλος παρουσιάζει καὶ πάλιν τὸν βούρδουλαν εἰς τὸν Γκα'Ντού. Αὐτὸς ἀπλόνει τὸ χέρι μηχανικῶς, τὸν παίρνει, προχωρεῖ ἀποθύμως πρὸς τὴν Ὀ'Δάλιαν καὶ κάμνει νὰ τὴν κτυπήσῃ... Ἀλλ' ἀμέσως τὸ χέρι του παραλύει, ὁ βούρδουλος πίπτει κάτω, καὶ ὁ Γκα'Ντού ψιθυρίζει :

— Δὲν μπορῶ!

— Δὲν θέλεις, υἱέ τῆς ἐκδικήσεώς μου; ἐφώναζεν ὁ βασιλεὺς με θυμὸν. Πολὺ καλὰ., εἴθι θέσι τῆς θὰ τιμωρῇ θῆς ἐσύ.

Καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὴν Ὀ'Δάλιαν : — Φύγε ἀπὸ τὸ στῦλο, σκλάβά τῶν Μπατεμπέλων, καὶ κάμε τόπο στὸ βασιλόπουλο.

Ἡ Ὀ'Δάλια ἀνοίγει τὰ μάτια, ρίπτει βλέμματα εὐγνωμοσύνης καὶ οἴκτου πρὸς τὸν ὑπερασπιστὴν τῆς, καὶ περιμένει με συγκίνησιν νὰ ιδῇ τί θάποινῃ : — Θὰ τὸν κτυπήσουν; Οἱ πειθήνιοι σκλάβοι θὰ μαστιγώσουν τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως τῶν, θυμὰ τῆς εὐπλαχνίας του;

Διὰ τοῦ νεύματος τοῦ Γουμύρη, ἐκλέγεται εἰς ἐξ αὐτῶν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν σκληρὰν διαταγήν. Σηκόνει ἀπὸ χάμω τὸν βούρδουλαν, διευθύνεται πρὸς τὸν Γκα'Ντού, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβῃ τὴν θέσιν τῆς Ὀ'Δάλιας, καὶ ὑψώνει τὴν χεῖρα...

— Στάσου, ὑπήκοος τοῦ Γουμύρη! τῷ φωνάζει ἡ νεαρά μαύρη· δυστυχία σου ἂν ἐγγίσης μετὰ τὸ ὄπλον σου τὸν πιστὸν καὶ ἀθῶον τοῦ υἱόν!

Καὶ προχωροῦσα πρὸς τὸν σκλάβον, τοῦ ἀρπάζει τὸν βούρδουλαν καὶ τὸν πετᾷ μακρὰν. Ἐπειτα στρέφεται πρὸς τὸν βασιλέα :

— Δυστυχία εἰς σὲ προπάντων, Μεγάλε Γουμύρη, ἂν ὁ ἀπόγονος τῆς γενεᾶς σου κτυπηθῇ ἀπὸ ἕνα σκλάβον ἐξ αἰτίας μιᾶς σκλάβας. Εἶμαι ἀπὸ τὴν γειτονικὴν φυλὴν, ποὺ θάγανακτοῦσε γιὰ τὴν ἀδικίαν σου καὶ θὰ ἐπαινοῦσε τὴν γενναϊότητά του. Ὁ Γκα'Ντού εἶνε ὁ γενναῖος τῶν γενναίων. Καὶ κανεὶς δὲν

σέβεται περισσότερο ἀπ' αὐτὸν τὸν πατέρα του καὶ τοὺς νόμους του.

Ο Γουμύρης ἔμεινεν ὀλίγας στιγμὰς ἄφωνος. Ἀφ' ἐνὸς τὸ θάρρος τῆς νεαρᾶς μαύρης τὸν κατέπληττε· ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν ὑπερήφανον ψυχὴν του ἔτρεφεν ὑπερήφανον στοργὴν διὰ τὸν υἱόν του.

Ἡτοιμάζετο νὰποκηθῇ, ὅταν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ἠκούσθησαν ᾄσματα καὶ κραυγαὶ χαρᾶς. Αἱ φωναὶ ἐκείναι δὲν ἦσαν φωναὶ ὑπὸκῶων τοῦ Γουμύρη, καὶ τὰ ὄργανα ποὺ ἠκούοντο με αὐτὰς ἦσαν ἀγνώστα εἰς τὸν τόπον. Δὲν ἦσαν ὅμως τὰ πολεμικὰ ἐκεῖνα ταυτάμ, τὰ προκλητικὰ καὶ ἄγρια, τὰπηχούντα τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐχθράν. Εἰς τοὺς ἤχους τῶν ὑπῆρχε κάτι τὸ φαιδρὸν, τὸ χαρμύσινον...

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ κραυγαὶ πλησιάζουν. Οἱ ἤχοι εὐκρινίζονται, οἱ κρότοι τῶν βηματικῶν ἀναμειγνύονται μετὰ τὰς κλαγγὰς τῶν ὀπλων, καὶ στίφος ἀνθρώπων ἀναφαίνεται, κινεῖται, προχωρεῖ, συντεταγμένον ὡς εἰς μάχην. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ τῶν μαύρων, διακρίνεται ἕνας ἀνθρώπος ὑψηλός, λευκοφορμένος, καὶ πρὸ αὐτοῦ, ἐπὶ κεφαλῆς, ἐμπρός, ἕνας ἄλλος νέος Λευκός, φορῶν ἐπίσης λευκά.

Φαίνεται εὐτυχής, υπερήφανος, ζωηρός, θαρραλέος. Παίζει μετὰ τὴν σπάθην ὡς παιδίον μετὰ ἄθλημα. Ἀλλὰ δὲν τὴν ἔχει διὰ νὰ πολεμήσῃ· μάλλον διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ καὶ νὰ ὀρκισθῇ ἐπ' αὐτῆς τὴν εἰρήνην.

Ἡ Ὀ'Δάλια τοὺς βλέπει ἐρχομένους καί, καθιστῇ, με σταυρωμένα πόδια, μετὰ τὰ χέρια δεμένα ὀπίσω, ἀναλαμβάνει τὴν στάσιν τῆς αἰχμαλώτου πλησίον τοῦ Γκα'Ντού. Οἱ ἰθαγενεῖς ἐξέρχοντο ἀπὸ τὰς καλύβας τῶν καὶ ὁ Γουμύρης σπεύδει εἰς τὴν θύραν τῆς ἰδίας του. Τί συμβαίνει; Καὶ πῶς ἕνας Λευκός μετὰ τὸν υἱόν του εἶνε ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ τοῦ Ντα'Σαγκού; Ποῖαν χαρμόσυνον εἰδησιν φέρουν; τί νῦν ἀγαθὸν ἀποφάσεων ἔρχονται κομισαί; Καὶ τί θὰ ζητήσουν εἰς ἀντάλλαγμα;

Ἡ Ὀ'Δάλια μετὰ πρὸς τὴν εἰκόνα, ἡ ὁποία παρουσιάζεται ἐμπρός της, καὶ μία τῶν μορφῶν τῆς ὁποίας προβάλλει φωτεινὴ ὡς ἄστρον ἐντὸς νέφους. Εἶνε συγκεκινημένη, ἀλλὰ με γαλήνην καὶ χαρὰν.

Ἀλλ' ἰδοὺ, αἱ πρῶται τάξεις τοῦ στρατοῦ παρουσιάζονται ἐνώπιον τοῦ Γουμύρη, τὸν χαιρετοῦν μετὰ ὅπλα πρὸς τὰ κάτω, καὶ προχωροῦν ἔπειτα πρὸς τὴν αἰχμαλώτον. Ἀπὸ τὸν σταματήσαντα ὄμιλον, ἀποσπᾶται ὁ νεαρὸς Λευκός. Προχωρεῖ πρὸς τὴν Ὀ'Δάλιαν, χαμηλόνει ἐνώπιόν της τὴν σπάθην, διὰ νὰ χαιρετίσῃ τὴν ἡρώδα τοῦ πολέμου, καὶ τείνει πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὴν σηκώσῃ.

Διότι ἡ Ὀ'Δάλια δὲν εἶνε πλέον ἡ αἰχμαλώτος τοῦ Γουμύρη καὶ τοῦ Γκα'Ντού, οὔτε ἡ κατὰδικος δι' ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας. Ἡ Ὀ'Δάλια εἶνε ἡ ἀπελευθερώτρια, ἡ σώτειρα τῆς πατρίδος τῆς. Δὲν εἶνε πλέον ἡ Ὀ'Δάλια ἡ σκλάβος τῶν Λευκῶν. Εἶνε ἡ Ὀ'Δάλια ἡ Νικήτρια!

Ἐγείρεται, εὐτυχῆς με λάμψιν χαρᾶς εἰς τὰ μάτια, καὶ ἀφίεται νὰ ὀδηγηθῇ ὑπὸ τοῦ νεαροῦ τῆς κυρίου ἐνώπιον τοῦ πατρὸς τοῦ Γκα'Ντού. Οὗτος περιμένει νὰ ιδῇ τὸ ἀποθνήσκον, περὶ τοῦ ὁποῖου ὄμως ἡ Ὀ'Δάλια εἶνε ἡσυχος ἐκ τῶν προτέρων. Ἐν μόνον ἔχνος ἀνησυχίας τῆς μένει· καὶ τὸ ἐμπιστεύεται εἰς τὸν κ. Τζάκ :

— Τὸ Νύχι τοῦ Πάνθηρος; τὸν ἐρωτᾷ.

Ἡ μητέρα μου ἔβγαλε τὴν χρυσὴν τῆς ἀλυσίδα, ἐκρέμασε 'ς αὐτὴν τὸ φυλακτό, καὶ ἐστὶν τὸ προσέφερεν εἰς τὸν Ντα'Σαγκού. Τώρα πιστεύει ὅτι αὐτὴ, ἡ Μεγάλῃ Λευκὴ Ἀρχηγίνα, σ' ἐπέφρτισε νὰ πᾶς νὰ τοῦ τὸ πάρῃς, διὰ νὰ τοῦ τὸ στολίσῃ μετὰ τὴν ἀλυσίδα τῆς.

— Δαμπρά ἰδέα! εἶπεν ἡ Ὀ'Δάλια. Ὁ Γκα'Ντού τοὺς παρηκολούθει παντοῦ, εἰς ὅλγων βηματικῶν ἀπόστασιν.

Ἡ Ὀ'Δάλια ἐστράφη καὶ εἶπε πρὸς τὸν Τζάκ, παρουσιάζουσα πρὸς αὐτὸν τὸν ἀρπαγὰ τῆς :

— Εἶνε ὁ Γκα'Ντού, τὸ Βασιλόπου-

«Ζήτω ἡ Γαλλία!...» (Σελ. 298, στ. β').

λο της φυλής των Μπατεμπέλων, ο καλός και ανδρείος υιός του Μεγάλου Γουμύρη.

Και ο Γκα'Ντού προσέθεσεν:

— Ο υπερασπιστής της 'Ο'Δάλιας.
— Υπερασπιστής μου και φίλος μου, προσέθεσεν εκείνη.

Τότε ο Γκα'Ντού ωμίλησε πρὸς τὸν Τζάκ.

— Νέε 'Αρχηγέ Δευκέ, εἶπεν, ἂν γίνω καμμιὰ μέρα γραμματισμένος και σοφός, κατὰ τοὺς νόμους τῶν προγόνων σου, θὰ παρακαλοῦσες τὸν πατέρα σου ἵνα μοῦ δώσῃ γυναῖκα τὴν 'Ο'Δάλια;

— Ἡ 'Ο'Δάλια εἶνε ὁλωσδιόλου ἐλευθέρα, ἀπεκρίθη ὁ Τζάκ.

Ἡ νεαρά μαῦρη καὶ ὁ νέος λευκὸς ἐκτυτάχθησαν. Αἱ σκέψεις τῶν συνητη-
τησαν.

— Ποῦ εἶνε τὸ καλόν;

Ο Τζάκ ἀνέγνωσεν εἰς τὰ μάτια τῆς σωτείας του τὴν ἀπάντησιν ποῦ ἐξήκουσεν:

— Ἡ 'Ο'Δάλια θὰ ἦταν χρήσιμη ἐστὶν πατρίδα της, ὅπως καὶ σύ, Γκα'Ντού, εἰμπορεῖς νὰ εἶσαι ἐστὶν δική σου. Ἐπάνω ἀπὸ τὰς δύο φυλάς σας, θὰ βάλετε μίαν ἄλλην μεγάλην πατρίδα: τὴν Γαλλίαν.

— Τότε, εἶπεν ἡ 'Ο'Δάλια, τεινούσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Γκα'Ντού, συγκεκινημένον, θὰ γίνω Βασιλοπούλα!

— Πατέρα, εἶπεν ὁ Τζάκ πρὸς τὸν Φάμπρ, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο μὲ τὴν στρατὸν εὐλαβῶς ἐνώπιον τοῦ Γουμύρη, σὰς παρουσιάζω τὸν Γκα'Ντού, τὸν καλὸν καὶ ἀνδρείον μνηστῆρα τῆς 'Ο'Δάλιας, τώρα Βασιλοπούλας καὶ ἀργότερα Βασιλίσσης τῶν Μπατεμπέλων.

— Ἐκ μέρους τοῦ Μεγάλου Ντα' Βαγκουί, ἀνέκραξε τότε ὁ κ. Φάμπρ, ἴσθαμεν νὰ ἐξαγοράσωμεν τὴν αἰχμάλωτον 'Ο'Δάλιαν. Προσφέρουμεν εἰς τὸν Γουμύρη τὸ μισόν μας δάσος τῶν καυτσούκ, ἀντὶ τοῦ ὁποίου θὰ μᾶς δώσῃ μόνον τὸ τέταρτον τοῦ μεταλλείου τοῦ χαλκοῦ.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, πατέρα, νὰ προσθέσω εἰς τὴν συνθήκην ἀκόμη ἓνα ὄρον; εἶπεν ὁ Τζάκ εὐσεβάστως.

Ο κ. Φάμπρ ἔκαμε νεῦμα συγκαταθέσεως ὁ Τζάκ εἶπε μεγαλοφώνως:

— Ο υἱὸς τοῦ Μεγάλου Γουμύρη θὰ διαμένῃ εἰς τὴν φυλὴν μας καὶ εἰς τὸ σπῆτι μας δύο ἐποχὰς τὸν χρόνον, διὰ νὰ τοῦ μάθωμεν τὴν γλῶσσάν μας καὶ τὴν σοφίαν μας.

— Θὰ τοῦ μάθετε καὶ τὴν πολεμική σας τέχνη; ἠρώτησεν ὁ Γουμύρης, ἐννοῶν τὰ βεγγαλικά.

— Κι' αὐτὴ, καὶ πολλὰ ἄλλα! ἀπήντησεν ὁ κ. Φάμπρ.

— Αἱ προτάσεις σας εἶνε γενναῖαι, εἰς τὸν ἥλιο ποῦ ὠριμάζει τοὺς καρπούς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς Γουμύρης. Τὰς ἐσχόμεθα μὲ προθυμίαν κ' εὐγνωμοσύνην.

— Τότε, εἶπεν ὁ κ. Φάμπρ, ἐπιτρέψατέ μου νὰ βάλω τὴν τρίχρωμη αὐτὴ σημαία εἰς τὸ καλάτι σας, διὰ νὰ κυματίζῃ αἰωνίως. Διότι, εἰς τὴν ἐξῆς, ὁ βασιλεὺς Γουμύρης, ἡ οἰκογένειά του καὶ ἡ φυλὴ του θὰ εἶνε ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Γαλλίας.

— Ζήτω ἡ Γαλλία! ἀνέκραξαν τότε ὁ βασιλεὺς, ὁ υἱὸς του καὶ ἡ αὐλή του.

— Ζήτω ἡ Γαλλία! ἀπεκρίθησαν ὁ κ. Φάμπρ, ὁ Τζάκ καὶ ἡ 'Ο'Δάλια.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΗΣ «ΜΙΚΡΑΕ ΜΑΥΡΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ»

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ (*)

Ἡ συνήθεια τοῦ νὰ λούεται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν θάλασσαν φαίνεται ὅτι εἶνε ἀρχαία, ὅσον καὶ ἡ καταγωγὴ του. Τὰ πρῶτα διασωθέντα γραπτὰ μνημεῖα περιέχουν περιγραφὰς τῆς χρήσεως τῶν θαλασσίων λουτρῶν. Δύναται τις λ. χ. νὰ εὕρῃ σχετικὰ χωρία εἰς τὸν "Ομηρον καὶ εἰς ἄλλους ἀρχαίους συγγραφεῖς. Ἰδίως ὅμως ἡ θαλασσόδρεκτος ἡμῶν χώρα πολλὰς ἀνέκαθεν παρέσχευεν εὐκολίαν διὰ τὴν χρῆσιν τῶν τοιούτων λουτρῶν, καθ' ὅσον πλεῖσται ὅσαι πόλεις καὶ χωρία εἶνε παραθαλάσσια. Ἀλλὰ καὶ τῶν μεσογειωτέρων μερῶν οἱ κάτοικοι πολλάκις εἰς τὰς ὅχι μακρὰν ἀπεχούσας παραλίας προσφεύγουν διὰ τὴν χρῆσιν τῶν θαλασσίων λουτρῶν.

Τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἐνέχει, καὶ εἰς ποσότητά σημαντικὴν, χλωριούχον νάτριον, ἄλλας κοινὲς ἢ μαγειρικόν. Τοῦτο ἄλλως τε εἶνε γνωστόν, ἀφ' οὗ τὸ μαγειρικόν ἄλας παράγεται ἐκ τοῦ θαλασσίου ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἐκκρυσταλλοῦται δι' ἐξατμίσσεως συνεπείᾳ ἡλιασμοῦ ἐντὸς αὐλάκων ἢ λιμνῶν τεχνητῶν. Τὸ ποσὸν τοῦ ἁλτος παραλλάσσει ἀναλόγως τῶν διαφόρων θαλασσῶν. Οὕτω τὸ ὕδωρ τῆς Μεσογείου περιέχει κατὰ προσέγγισιν 4 τοῖς ἑκατόν τὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ 3 τοῖς ἑκατόν, κτλ. Ἐκτὸς τοῦ ἁλτος περιέχει καὶ θεϊκὸν μαγνήσιον, κάλιον καὶ ἀσβέστιον, ἐλαχίστην ποσότητα ἰωδίου καὶ βρωμίου καὶ μόρια φυτικῶν οὐσιῶν, τὰ ὅποια προσκολλῶνται εἰς τὸ σῶμα τοῦ λουομένου.

Ἡ ἐνέργεια τῶν θαλασσίων λουτρῶν ὁφείλεται κυρίως εἰς τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ὕδατος τῆς θαλάσσης, — ἡ ὁποία ποικίλει ἀπὸ 16° ἕως 22° ἑκατονταδύμμου, — ὡς καὶ εἰς τὴν καταναγκαστικὴν οὕτως εἰπεῖν εἰσπνοὴν τοῦ ἀέρος αὐτῆς, ὁ ὁποῖος εἶνε καθαρῶτατος καὶ ἀπηλλαγμένος πάσης ἐπιβλαβοῦς οὐσίας. Ἐπίσης ὁφείλεται εἰς τὸν καθαρισμὸν,

(*) Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Λαμπρινοπούλου περὶ Λουτρῶν, ἀποσπῶμεν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ χρήσιμον τοῦτο κεφάλαιον. Σ.τ.Δ.

ὅστις ἐπέρχεται εἰς τὸ δέρμα, εἰς τὴν ἄσκησιν τῶν μυῶν διὰ τῶν κινήσεων τοῦ κολυμβήματος, ὡς ἐνίοτε καὶ εἰς τὰ συστατικά, ὅσα ἐνέχει τὸ θαλάσσιον ὕδωρ.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ θαλασσίου λουτροῦ εἶνε ἡ ἄμεση καὶ ἐν αὐτῷ τῷ λουτρῷ ἐκδηλούμενα, ἢ ἐπακόλουθα καὶ μετὰ ταῦτα παρατηρούμενα. Τὸ σπουδαιότερον ἄμεσον ἀποτέλεσμα ἔχει τὸ θαλάσσιον λουτρὸν κοινὸν μὲ τὴν ἐν γένει ψυχρολουσίαν. Εἶνε δὲ τὸ αἰσθημα ψύχους, τὸ ὁποῖον δοκιμάζει ὁ λουόμενος, εὐθὺς ὡς καταδυθῇ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὸ ὁποῖον εἶνε τόσῳ μεγαλειότερον, ὅσῳ μεγαλειότερα εἶνε ἡ διαφορὰ τῆς θερμοκρασίας τοῦ ὕδατος ἀπὸ τὴν φυσιολογικὴν θερμοκρασίαν τοῦ σώματος. Κατὰ τὴν φρικίαν ταύτην ἡ πρῶτον ρίγος, τὸ δέρμα καὶ ἐν γένει τὰ περιφερικὰ ἄγγεα συσπῶνται, καὶ ἀποθύνονται τὰ ὑγρὰ καὶ τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς περιφερείας τοῦ σώματος πρὸς τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα. Ἐκτὸς τούτου ἐπέρχεται εἰδος τεχνητῆς δυσπνοίας καὶ ἐπιτάχυνσις τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων.

Μετὰ τὸ πρῶτον ἐκεῖνο αἰσθημα τοῦ ρίγους, τὸ σῶμα βαθμυδὸν ἐξοικειοῦται πρὸς τὸ περιβάλλον ὕδωρ, ἢ συστολὴ τῶν ἁγγείων παρέρχεται, τὸ αἷμα παλινδρμεῖ εἰς τὴν περιφέρειαν καὶ εἰς τὸ δέρμα, ἐν γένει δὲ ἐπέρχονται τὰ φαινόμενα τῆς ἀντιδράσεως. Εἰς τὴν παλινδρόμησιν αὐτὴν τοῦ αἵματος ἀπὸ τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα πρὸς τὸ δέρμα καὶ τὰνάπαλιν, ὁφείλεται κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ ἐνέργεια καὶ ἡ ὠφελιμότης τῶν θαλασσίων λουτρῶν.

Τὸ πρῶτον ρίγος μετ' ὀλίγον, ὡς ἐλέγχθη, ἐκλείπει καὶ ἐπέρχεται δεύτερον. Ἡ σφοδρότης τοῦ πρώτου ρίγους, ἡ ἀντίστασις πρὸς αὐτό, καὶ τὸ μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ δευτέρου χρονικὸν διάστημα, ποικίλλουν. Ἐκ τῶν λουομένων τινὲς μὲν οὐδεμίαν αἰσθάνονται σχεδὸν ἐντύπωσιν εἰσερχόμενοι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ δύνανται νὰ μένουν ἐντὸς αὐτῆς, ἐὰν εἶνε μάλιστα κολυμβηταί, ἡμίσειαν ἢ καὶ ὥραν ὁλόκληρον, χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται τὸ δεύτερον ρίγος. Τὸ τοιοῦτο παρατηρεῖται εἰς τοὺς ὑγιεῖς καὶ εὐρώστους, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς συνηθισμένους εἰς τὴν ψυχρολουσίαν. Ἀπεναντίας ἄλλοι, καὶ αὐτοὶ εἶνε οἱ περισσότεροι, καταλαμβάνονται ὑπὸ αἰσθήσεως ζωηρᾶς τοῦ ψύχους, ὑπὸ περισφίξεως καὶ κτάπιεσεως τοῦ στήθους καὶ τοῦ ἐπιγαστρίου, γίνονται ὠχρότατοι, συσπῶνται οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου, ἔχουν σκοτοδινίαν καὶ παλμούς, καὶ αἰσθάνονται ἐσωτερικὴν καύσιν εἰς τὸν θώρακα καὶ βῆχα ἐλαφρόν. Ὅλα ταῦτα παρέρχονται ταχέως ἢ βραδέως, κατὰ τὴν κρᾶσιν ἐκάστου, καὶ παρακολουθῶνται ὑπὸ εὐφορίας, τῆς εὐαρέστου

δηλαδὴ ἐκείνης θερμάνσεως, ἥτις τέρπει τὸν λουόμενον.

Υπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι καταλαμβάνονται ὑπὸ σφοδρότατου ρίγους, εὐθὺς ὡς εἰσελθῶν εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστε καὶ κραυγάζουν. Ἡ χροιά των γίνεται κυανῇ, οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου ἐξαλλοιοῦνται βαθέως. Εἰς τούτους τὸ ρίγος ἄλλοτε μὲν ἐκλείπει, ἀλλ' ἐπ' ἀνέρχεται μετὰ τρία ἢ τέσσαρα λεπτά τῆς ὥρας, ἄλλοτε δ' ἐξακολουθεῖ νὰ κατέχη αὐτοὺς τὴν δυσάρεστον ἐκείνην κατάστασιν, ἐφ' ὅσον διαμένουν ἐντὸς τῆς θαλάσσης, καὶ ὅταν ἐξέλθουν ἐκ τοῦ ὕδατος, ριγοῦν καὶ αἰσθάνονται φρικίαν εἰς ὅλον τὸ σῶμα καὶ συγκρούουν τοὺς ὀδόντας.

Υπάρχουν καὶ οἱ μὴ ἀνεχόμενοι τὰ λουτρά ἐξ ἰδιοσυγκρασίας. Βαθυδὸν ὁμῶς καὶ κατ' ὀλίγον ἡ συνήθεια ἐξαλείφει ἢ ἐλαττώνει τὴν τοιαύτην διάθεσιν, καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ἀντικείμεν πρὸς τὰ λουτρά τῆς θαλάσσης. Καὶ τὸ κολυμβημα ἄλλως συντελεῖ πρὸς τοῦτο, ὥστε νὰ βραχύνῃ τὴν διάρκειαν τοῦ πρώτου ρίγους καὶ νὰ βραδύνῃ τὴν εἰσβολὴν τοῦ δευτέρου.

Μετὰ τὰ πρῶτα θαλάσσια λουτρά, οἱ πλεῖστοι αἰσθάνονται γενικὴν κόπωσιν καὶ κάματον τοῦ σώματος καὶ τῆς διανοίας, τάσιν πρὸς ὕπνον καὶ ὀκνηρίαν ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας καὶ ἰδίως μετὰ τὸ φαγητόν, τὴν δὲ νύκτα κοιμῶνται βαθέως καὶ βαρύτερον τοῦ συνήθους. Μετὰ τινὰς ὁμῶς ἡμέρας ἡ κόπωσις αὕτη παρέρχεται, ἡ χροιά αὐτῶν γίνεται εὐανθεστέρα, βαθμυδὸν δὲ ἐξαλείφονται τὰ φαινόμενα τῆς καταπτώσεως, καὶ παρατηρεῖται ζωηρότης τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν δυνάμεων.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω εἶνε φανερόν ὅτι ἡ ἐν τῇ θαλάσσει λούσις δὲν εἶνε μέσον ἀδιάφορον, δὲν πρέπει δὲ νὰ τὴν ἐπιβάλλῃ ὁ συρμός καὶ νὰ τὴν ὑπαγορεύῃ ἡ συνήθεια, διότι, ὡς εἶδμεν, τὸ λουτρὸν τῆς θαλάσσης δὲν ἐνεργεῖ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον εἰς ὅλους, οὐδὲ τὸ ἀνέγονται ἐξ ἴσου ὅλοι.

Ἡ διὰ τοῦ καθαρισμοῦ τοῦ δέρματος ἐνέργεια τοῦ θαλασσίου ὕδατος ἐπὶ τοῦ σώματος, μεθ' ὅσα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐλέχθησαν, καθιστᾷ περιττὴν πᾶσαν περαιτέρω ἀνάπτυξιν.

Ἐπίσης τὰ λουτρά τῆς θαλάσσης, ὡς ἐλέγχθη, ἐνεργοῦν εὐνοϊκῶς διὰ τῶν κινήσεων καὶ τῆς ἀσκήσεως τῶν μυῶν διὰ τοῦ κολυμβήματος. Τὸ κολυμβημα σκοπὸν ἔχει νὰ διατηρῇ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἐπιφανείαν τοῦ ὕδατος καὶ νὰ μετακινήσῃ αὐτὸ ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην διεύθυνσιν, συνίσταται δὲ εἰς κινήσεις μεθοδικὰς ὅλων σχεδὸν τῶν μυῶν τοῦ σώματος.

Τὸ κολυμβημα μανθάνεται ἀπὸ τῆς

παιδικῆς ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἡλικίας, λόγω τῆς ἐκ τοῦ ἀσυναίσθητου ἐκπαιγεύσεως ἀφορίας τῶν μικρῶν, εἴτε αὐτομάτως, εἴτε ἀλληλοδιδασκτικῶς. Ἐν τούτοις εἰς διαφόρους χώρας τῆς Εὐρώπης υπάρχουν εἰδικαὶ σχολαὶ κατηρησμένα παρὰ τὶς παραλίας ἢ τὰ παραποτάμια, εἰς τὰς ὁποίας διδάσκεται θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς τὸ κολυμβημα ὑπὸ διδασκάλων, ὅπως ἡ ἱππασία, ἡ ξιφασκία καὶ αἱ λοιπαὶ σωματικαὶ ἀσκήσεις. Σχολὴ τοιαύτη ἰδρύθη πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐν Νέῳ Φαλήρῳ.

Καὶ ἀπὸ τὰ συστατικά ἐν τέλει, τὰ ὁποῖα ἐνέχει τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, προκύπτει ἐνέργεια διὰ τῶν λουτρῶν ἐπὶ τοῦ σώματος, ὅχι ὁμῶς καὶ πολλοῦ λόγου ἄξια. Διότι, ἐκτὸς τῆς ἐρεθιστικῆς ἐνεργείας, ἣν ἐπιφέρουν εἰς τὸ δέρμα τὰ διάφορα ἄλατα τοῦ θαλασσίου ὕδατος, οὐδὲν ἄλλο ἐπέρχεται, ἀφ' οὗ, ὡς παρετηρήθη, ἀπορρόφησις καὶ διείσδυσις εἰς τὸν ὁργανισμὸν τῶν ἁλμάτων δὲν συμβαίνει, ὡς ἐπιστεῖετο ἄλλοτε.

Κατεδείχθη, ὅτι τὰ θαλάσσια λουτρά εἶνε μέσον ἐνδυναμωτικὸν συνάμα καὶ δροσιστικόν, πολύτιμον καὶ προσίτην εἰς ὅλας τὰς καταστάσεις τοῦ ὁργανισμοῦ, καὶ πρέπει νὰ τηρῶνται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν ἀπαρεγκλίτως ὑγιεῖνοι τινες κανόνες, ὅπως μὴ ἀποφέρῃ βλάβην ἀντὶ ὠφελείας ὁ λουόμενος.

Καὶ πρῶτον μὲν δὲν πρέπει νὰ εἰσερχεται τις εἰς τὴν θάλασσαν ἔχων τὸν στόμαχον πλήρη, ἢ νὰ εἶνε καθιδρός, (ἂν καὶ δὲν εἶνε ἀπαραίτητον νὰ εἶνε ἐντελὲς ξηρὸν τὸ δέρμα.)

Ὅρθον εἶνε νὰ ἀρχηται τις ἐν γένει εἰς ἐν λουτρὸν τὴν ἡμέραν.

Ἡ εἰς τὴν θάλασσαν εἰσόδος πρέπει νὰ γίνεταί ταχεῖα καὶ ἡ ἐμβάπτισις τοῦ σώματος ὁλοκλήρου διὰ μιᾶς, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς κεφαλῆς ἢ, ἂν τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν, πρέπει νὰ περιβρέχεται πρὸ τῆς καταδύσεως ἡ κεφαλὴ δι' ὕδατος. Ὅταν εἰσελθῇ τις εἰς τὴν θάλασσαν, δὲν πρέπει νὰ μένῃ ἀκίνητος, οὐδὲ νὰ ἔχῃ τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ τὸ ἄλλο ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ νὰ κινῆται ἐμβαπτισμένος εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἂν δὲν γνωρίζῃ νὰ κολυμβᾷ, νὰ ἀπομυμῆται τὰς κολυμβητικὰς κινήσεις.

Κατ' ἀρχὰς ἡ διάρκεια τοῦ λουτροῦ πρέπει νὰ εἶνε βραχεῖα, πολλάκις μάλιστα εἶνε ἀνάγκη νὰ περιορισθῇ τις εἰς ἓνα καταδυθισμὸν καὶ νὰ ἐξέλθῃ ἄμέσως. Τὰ πρῶτα λουτρά συνήθως εἶνε διαρκείας 3' ἕως 5' λεπτῶν τῆς ὥρας, κατόπιν παρατείνονται μέχρι δέκα λεπτῶν ἢ καὶ τετάρτου ἢ καὶ ἡμισείας ὥρας ἢ παρατεταμένη ὁμῶς διαμονὴ ἐπιβραδύνει τὴν ἐπέλευσιν τῆς δεύσεως ἀντιδράσεως τῆς τόνου ἐξυγιαστικῆς. Ἐν γένει ὁ κανὼν εἶνε νὰ μὴ περιμένῃ τις

τὸ δεύτερον ρίγος, τὸ ὁποῖον ἀνάγκη νὰ θεωρηθῇ ὡς κριτήριον τοῦ ὅτι τὸ λουτρὸν διήρκεσεν ὑπὲρ τὸ πρᾶτον.

Ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐπέρχεται ἐπίσης ὁ λουόμενος ὅπως καὶ εἰσερχεται, ἀπαγορεύεται δὲ τὸ νὰ ἐξέρχεται καὶ νὰ εἰσερχεται ἐπανειλημμένως.

Εὐθὺς ὡς ἐξέλθῃ ὁ λουσθεὶς περιτυλίσσεται μετ' ἐπιμελείας καὶ καθ' ὅλοκληρίαν ἐντὸς σινδονίου, δι' οὗ τριβόμενος ἀφαίρει τὴν ὑγρασίαν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος καὶ ἐρεθίζει τὸ δέρμα μέχρις ὑπεραιμίας. Ἐνδύεται δὲ ταχέως καὶ κινεῖται, εἰ δυνατόν, εἰς τὸ ὑπαίθριον, ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας τοῦλάχιστον, ἢ κάμνει ἐλαφρὰς ἀσκήσεις γυμναστικὰς, διὰ νὰ ἐπέλθῃ τελεία ἡ ἀντίδρασις. Ἐὰν δὲ εἶνε ἐξ ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους διαρκεῖ ἡ τοῦ ψύχους αἰσθησις, πίνει ὀλίγον οἶνον ἢ ζεστὸν ποτὸν. Τρώγει μετὰ παρέλευσιν ἡμισείας ὥρας τοῦλάχιστον.

Τὰ λουτρά, ὡς γνωστόν, γίνονται παρ' ἡμῶν ἀπὸ τοῦ Μαΐου μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου συμπεριλαμβανομένου. Καταλληλότερα ἐποχὴ θεωρεῖται ἡ τοῦ Μαΐου μέχρι τῶν μέσων τοῦ μηνὸς Ἰουλίου καὶ κατὰ Σεπτέμβριον ἰδίως κατὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον μῆνα ἡ θερμοκρασία τῆς θαλάσσης τυγχάνει εὐαρέστως δροσερά.

Γ. Α. ΛΑΜΠΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, ἰατρός.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νηπιακὸς διάλογος:

— Γιατί τὸ ψεγάρι εἶνε ἔτσι φαγωμένο;

— Ἐλυσσε ἀπὸ τῆς ζέστης.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ὁ μικρὸς Τοτὸς κλαίει. Ἐξάφνα παύει καὶ ἐρωτᾷ:
— Μαμά, γιατί κλαίω;
— Γιατί δὲ σάφισα νὰ βγῆς ἔξω μετ' ἡ βροχή.

— Αὐαί!
Καὶ ὁ Τοτὸς ξαναρχίζει τὰ κλάματα.
Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Κόκκινης Παπαρούνας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΑΠΟΡΩΝΙ

Δι' εἰσφοράς τῆς Φωτοσκιᾶσεως ἀνευρέθη δι' ἑξήμισι ἡ ἔγγραφὴ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 28 ἀπόρου. Εὐχὲς εἰς τὴν καλὴν μου φίλην.

Διανοπαθουμένη Ἑλλάς τοῦ 21, ἔσθραε ὅτι τὸ ψευδώνυμόν σου δὲν τὸ ἀνεύωσες διὰ τὸ τρέχον ἔτος;
Ἡμεῖς νὰ ἐβλεπα κ' ἐγώ, Ἡρώ τῆς Καλλιπίας, αὐτὸ τὸ βουόν, τὸ ὁποῖον ἡ ἀνατολὴ τῆς σεληνῆς μετέβαλεν εἰς ἡφαίστειον. Πολλὴ ζωηρὰ αἱ περιγραφὰί σου, εὐχέ!
Ὁ ἀγαπητὸς φίλος καὶ ἑνθερμος θιασώτης τῆς Διαπλάσεως κ. Θεόδωρος Π. Λέκας ἠρραβωνίσθη μετὰ τῆς δεσποινίδος Τασίας Νικολοπούλου. Ἐγκάρδια θερμότητα συγχαρητήρια.

Δι' συγχάριον διὰ τὸ ἀρίστα, Ἰάπων Νικητή. Ὅταν ἀλλάξῃς διεύθυνσιν, ἀμέσως πρέπει νὰ με εἰδοποιήσῃς, διὰ νὰ μὴ χάνωνται τὰ φύλλα στελλόμενα μετ' ἡμετέραν ταϊνίαν.

Προδοκωμένη Ἑλευθερία, τὸ γραμματάκι σου, ἐξυπνότατον, μὲ κατεγότησε. Ἐπέρασε λοιπὸν τὸ πρήξιμον καὶ ἀφῆρθε ὁ κωμικοτραγικός ἐπίδεσμος;

Ὅχι, Ἀρχιεπίσκοπε Γερμανέ, ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητὴς μου, — εὐτυχῶς, ἀφοῦ διέπραξε τέτοιον ἐγκλημα. Χαίρω ποῦ ἔκαμες εἰς αἰτίας μου τὸσον καλὰ γνωριμίας.

Ναί, Ἀγοροκόριτσο, τὸν χειμῶνα, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν σας ὁ θιασὸς τῆς κυρίας Κυβέλης, καὶ θὰ παίξῃ καὶ τὰ ἔργα τοῦκ. Φαίδωνος, ποῦ τὸσον ἐπιθυμεῖς νὰ ἴδῃς. Εἰμπορεῖς νὰ τὸν ἐρωτήσης ὅ, τι θέλῃς δι' ἐπιστολῆς σου, κ' εὐχαρίστως θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ.

Σοῦ ἐνέκριναν εἰς τὸ 33ον φύλλον τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἐζήτησες, Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, καὶ ὅχι Ἀνθισμένη Ἀκακία. Σ' εὐχαρίστουσαν ὅλοι διὰ τὸ ἐνδιαφέρον.

Εὖγε, Χουριέτ, πολὺ ὠραία γράφεις μόνη σου, χωρὶς τὴν βοήθειαν κανενός. Χαιρετισμούς εἰς τὴν Γαλανὴν Πατρίδα.

Τὸ ποίημά σου διὰ τὸν Διαγωνισμὸν ἐλήφθη, Ἀπολλὼν. Ἀλήθεια, γάνουν πολὺ ὅσοι δὲν ἔχουν ψευδώνυμον καὶ δὲν λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ μας.

Πῶς ἐπῆγε τὸ φάρμακον εἰς τὸν Σελινούντα, Ἰερά Φιλόξ; Καὶ ὁ καλὸς Μπάριμπα-Κώστας, ποῦ ἂν καὶ ἐβδόμηντάρης, παρ' ὀλίγον νὰ γίνῃ συνδρομητὴς μου, τί κάμνει; Ἐλυσεν κανένα αἰνίγμα; Τώρα ποῦ ἐδρόσισε λιγάκι, γράφε μου συχνότερα.

Δὲν πειράζει, Νέλωσον, ἂν ἔχασες τὸν ἀριθμὸν. Ἀρκεῖ ὅτι τὸν ξέρω ἐγὼ, καὶ ἂν κερδίσης, θὰ λάβῃς τὸ δῶρόν σου, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃς.

Καὶ ἡ ζωὴ ποῦ περνᾷς, καὶ τὸ γράμμα σου, καὶ ὁ γραφικός χαρακτήρ σου, ὅλα ὠραία, Μία Μέλισσα! Καὶ βέβαια ποῦ δὲν πειράζει νὰ κοιμᾷσαι ὀλίγον τὸ μεσημέρι, ὅπως εἶσαι καὶ ὅπου βρεθῇς.

Ναί, Πλοίαρχε Νέμε, ἡ ἐν Γενεύῃ σπουδάζουσα μουσικὴν καὶ λαβοῦσα ἐσχάτως τὸ πτυχίον τῆς μετ' ὅσους ἐπαίνους Δις Μελομένην Δογοθέτου, εἶνε ἡ παλαιὰ μας φίλη Ἀκακία, ἡ ὁποία μοῦ ἔστειλε κ' ἐκεῖνα τὰ εὐμορφα ποιήματα.

Αἱ φωτογραφίαι ἐλήφθησαν, Πατριώτῃ τοῦ Ὀμήρου. Δὲν πιστεύω νὰ κάμῃς πάλιν ἐξή μῆνες νὰ μοῦ γράφῃς!..

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Σκάιλαρ, α. (Ε.Ε.) Ἐρμῶν Ὀρφανόν, α. Ἐρῆ Ἀνεμώνη, κ. (Θ.Α.) Ἐρεχθίδιον, α. Ἐρυθρὰ Θάλασσα, κ. (1) Δόξα τῆς Πατρίδος, α. (+) Γλυκὸ Χαμόγελο, α. (Γ.) Βράχος τῆς Φρεαττίδος, α. (3-1) Ἀργυρόφοντος Ἐρμῆς, α. (Γ.Ν.) Ἐρμῆς Ἀκτὴ, κ. (Θ.Α.) Ἀγροναυτικὴ Ἐκστρατεία, κ. (Γ.Δ.) Περιπαθὴς Μελωδία, κ. (Α.Α.) Σπαρτιατικὸς Ζωμός, α. (+) Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, α. (Α.Δ.) Πέπλος τῆς Ἀθηνᾶς, κ. Πεντάμορφη, κ. Μικρὸς Πυρπολητής, α. (Β.Α.) Κρητικὸν Κάστανον, α. (+) Κρητικὸν Ναυτόπουλο, α. Εὐβοϊκὸς Ὀρίζων, α. (;) Ἐρυθρὸς Σταυρός, α. Μοῖρα τῶν Πτωχῶν, κ. Δόξα τῶν Πατρῶν, α. (Ζ.) Βράχοντων Γλάρων, α. Κρητικὴ Αὔρα, κ. Εὐαίσθητον Ἄνθος, κ. Ἀρμα τοῦ Φοίβου, α. Ἐσπερινὴ Γαλήνη, κ. Ἐστίας Παρθένος, κ. Γυφτοπούλα, κ. Ἀργυρὰ Σελήνη, κ. Ρίον ἡ Ἀκρογιαλιά, κ. Πανελλήνιος Ἰδέα, α. (1/2 τοῦ 0) Ἐθνικὴ Ποντικοσυρὰ, α. (=;.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ Ταπτινὸς Κύριος (0) μὲ Ἀροσόλουστον Ἀδύγη, Κόκκινην Παπαρούναν, Διαφενδοθεῖσαν Ἐλπίδα, Λεοβίαν Ἀηδόνα, Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλίαν, Βασιλοῦσαν τῶν Ἑλλήνων, Ἐλλάδα τοῦ Μέλλοντος, Συριανὴν Ναυτοπούλαν,

Νοικοκυροῦσαν — ἡ Κόκκινη Παπαρούνα (0) μὲ Χοιρὸν Παγῶνι, Γαλανὸν Ματάκι, Χαρίεσαν Χελιδόνα, Βασιλοῦσαν τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Φιλὴ τῆς Μάνας (ἡ διεύθυνσις ἡλλάχθη καλὰ κάμνεις ποῦ προγυμνάζεσαι!) Γλυκοχάραμα (αἱ παραγγελίαι σου ἐκτελεσθήσαν) εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς... σουτ! Ἀάττην τοῦ Ὁραίου (βραβεῖον ἔστειλα) ἔχει καλῶς) Μεταγχολικὴν Ὀνειροπόλον (ἔλαβα) Ἰωάνναν Δάρε (κ' ἐγὼ δὲν εἰςέφρω πῶς συνέβη αὐτό τυπογραφικὸν λάθος; ἰδικόν μου; θὰ ἐρευνήσω καὶ θὰ σοῦ πῶ) Γλυκειαν Ἐλπίδα (ἡ ἐπιστολὴ σου ἔχει ὅλην τὴν δροσερότητα τῆς ἐξοχῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μοῦ γράφεις) Ἰωνικὸν Ὀδρανὸν (ἐλήφθη) Ρέμβην (εὐχαριστῶ πολὺ ὅχι, καμμία δυσάρεσκεια) Λοξίαν Ἀτόλωνα (ἔστειλα τὸν Ἀγγελοῦν τῆς Ἀγάπης) Ἐλνιούδαν (ἡ φωτογραφία σου θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸ προσεχές) Ἰσιδωρον Ν. (ὠραιότατῃ ἡ περιγραφή τῆς πυρκαϊᾶς τῆς ἐκκλησίας) γαιρετισμοὺς πρὸς τὴν Ζιλιχὰ-Χανόμ) Ποιμενικὴν Φλογέραν (ἔστειλα αἱ μικραὶ τοῦ κ. Φ. σ' εὐχαριστοῦν πολὺ-πολὺ διὰ τὴν ὠραιότατην κάρταν) Σιραιηλῆν τῆς Ἀσίας (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ὀνειρον τῆς Κύρου (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ ἔστειλα) Δάρεν Ὑποδούλου Ἑλληρος (ὅλα ἐλήφθησαν) ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητὴς) Ὀνειρον τῶν Ἑλλήνων (ὅχι δά, εἶνε λάθος ἐγὼ τὸ μετέβαλα) Δεκαπενταετὴ Πλοίαρχον (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν βαθμόν· μὴν ἀργῇς τὸσον νὰ μοῦ γράφῃς, διότι αἱ ἐπιστολαὶ σου μοῦ ἀρέσουν πολὺ) Σκάιλαρ, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Αὐγούστου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 25 Αὐγούστου ἐν τῶν Ἑπαρχιῶν μέχρι τῆς 5 Σεπτεμβρίου ἐν τοῦ Ἑξωτερικοῦ μέχρι τῆς 21 Σεπτεμβρίου.

360. Δεξιόγραφος.

Ἀπλὴ λαμπάδα θέτω
Σὲ μιὰ πολίχνη τῆς Γραφῆς,
Καὶ με αὐτὸ συνθέτω
Ἐν Κράτει τῆς Ἀμερικῆς.
Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἠλιακῆς Ἀκτίδος

361. Συλλαβογράφος.

Κοντὰ εἰς ἐνα ἄρλον
Ἐπίρρημα σιμόνει,
Κ' ἐνα πουλὶ ὠραῖον
Ἀμέσως ξετρυπώνει.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Γερηνίου Ἰππότου

362. Στοιχειόγράφος.

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφίσης,
Καὶ κοινὸν τετράπουλον ἔφρον,
Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ Ἠλιά Ν. Τερζάκη

363. Αναγραμματισμός.

Εὐκόλα στὰ πλοῖα θὰ μ' εὕρης
Καὶ τὰ ναυτικὰ ἂν δὲν ξέρῃς
Στοὺς ἀγροὺς νὰ μὲ ζητήσης
Ἄν με ἀναγραμματίσης.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἀφροδίσσης Θαλάσσης

364. Μωσαϊκόν.

Ἡ Ἄνδρος καὶ ἡ Κόρυθος,
Ἡ Μῆλος καὶ ἡ Σίφνος,
Ἡ Ἄρτα καὶ ἡ Λαμία,
Ἀπῶνα γράμμα ἡ μία
Δανεῖζον, διὰ νὰ κτισθῇ
Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκὴ.
Ἐστάλῃ ἀπὸ τὸ Φιλὴ τῆς Μάνας

365. Ἀσθή

* * * Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
* * * στερῆσκοι διὰ γραμμάτων
* * * οὔτως ὥστε νὰναγινώσκε-
* * * ται: καθεῖτος Ρωμαῖος
* * * Δῆμαρχος, ὀρίζοντίας εἰς
* * * τῶν τριάκοντα Τυράννων,
* * * διαγωνίως δὲ λατίνος ποιη-
* * * τῆς καὶ Ρωμαῖος ἡγε-
μὼν τῆς Ἰουδαίας.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς Μούσης

366. Λογοπαίγνιον.

Ποῖον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου ζεσταίνει;

Ἐστάλῃ ὑπὸ Στέλλας Βουρδουμπᾶ

367. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κά-
τωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευ-
τέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς,
ἀποτελοῦν διάσημον Γάλλον ἐπιστήμονα, εὐερ-
γέτην τῆς ἀνθρωπότητος:

1, Ἀρχαῖος ἱστορικός. 2, Ἀρχαία Ποιή-
τρια. 3, Πόλις τῆς Γαλλίας. 4, Πρωτεύουσα
εὐρωπαϊκὴ. 5, Θεὰ τῶν Ἀρχαίων. 6, Πτη-
νὸν μικρόν.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Γλυκειᾶς Ἐλπίδος

368. Φωνηεντόλιπον

κ - ζν - * - φλς - κ - θνν - κλζτ.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Φρικτοῦ Ναυαγίου

369. Γρίφος.

τρο	τρο	τρο	τρο	τρο	τρο
τρο	τρο	τρο	τρο	τρο	τρο
τρο	τρο	τρο	τρο	τρο	τρο
τρο	τρο	τρο	τρο	τρο	τρο
τρο	τρο	τρο	τρο	τρο	τρο

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Δόξης τῆς Ἑλλάδος

Σημειώσεις.—Εἰς τὸ φύλλον τοῦτο τε-
λειώνει ὁ πρῶτος γῆρος τῶν Ἀσκήσεων.
Ὅποιος δὲν εἶδε δημοσιευομένην τοῦλάχιστον
μίαν Ἀσκήσιν του, πρέπει νὰ συμπεράνῃ ὅτι
δὲν ἐλήφθη Συλλογὴ τοῦ διὰ τὸν τρέχοντα
115ον Διαγωνισμὸν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εἰς τὸ προσφιλές μας **ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΙ**
εὐχόμεθα ἔτη πολλά. — Ἀρμάνδος, Ἐ-
δονάρδος, Ὅσκα. (Θ, 272)

Δέξου, ἀγαπητὸ **Τριανταφυλλάκι**, τὰς
πλέον θερμὰς εὐχὰς μας ἐπὶ τῇ εορτῇ
σου. — Νίκος, Ἠλίας, Καίη, Ἡρα, Ἀθηνᾶ.
(Θ, 273)

Τὸν βίαν σου, **Τριανταφυλλάκι**, ραίνω
μὲ τριανταφυλλάκια. — KAMEN. (Θ, 274)

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΙΔΕΑ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ
ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909
(Θ, 275)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1909
(Θ-276)